

Benim adım King.

Gerçek adım bu olmayacaktı ama gereksiz açıklamalara takılıp kalmayalım ve şimdilik böyle diyelim.

Hatta en iyisi, her şeyin başladığı yerden yola çıkıp sırayla gitmek.

Aslında, doğrusunu söylemek gerekirse, her şey burada başlamadı. Burada, hikâyenin en ilginç bölümü başladı. Çünkü hikâyeler, hatta tüm hikâyeler sonuçta böyle ortaya çıkar: Bir yerden başlamaları gerekir. Yine de, bazen en iyi kısma hikâyelerin ancak ortasında gelir.

Ya da belki hikâyelerin bir yerde başladığı bile doğru değildir. Her hikâye, içindeki kahramanlar kaç seçim yapıyorsa, o kadar, belki yüzlerce, binlerce, milyonlarca kez başlıyordur. Ancak, biz bu başlangıçları görmüyoruzdur.

Eğer öyleyse, başka pek çok şeyi de görmüyoruz demektir. Ama acele etmeyelim. Daha sonra buna da geleceğiz.

Şimdi, hikâyenin gerçekten en güzel kısmına başlayalım.

1

Ceket olmaz. Bana göre değil. Çok resmi.

“Bordo svetsörtü dene.”

Yok artık. Aklımdan ne geçiyordu? Uygun değil. Gece için hiç uygun değil. Kafam durdu herhalde.

“Kazak giyebilirsin. Hımm... koyu yeşil.”

Gösterişsiz, sade bir yün kazak, ikisinin arası bir seçim olabilir. Bakalım... Yok, olmadı. Bu renk beni açmıyor.

“Mor kazağı dene, hani geçen yıl indirimden aldığım, siyah manşetli olan.”

Hiç değilse, daha az tekdüze olur. Bu gece, tekdüzelik dışındada her şey uyar.

Kendinde misin sen? Siyah manşetli mor kazak mı? Tam bir inek seçimi. Elendi!

“Hakim yaka gömlekle mavi hırkayı dene.”

Tamam, işte şimdi bir yere varabiliriz. Klasik ama orijinal.

Alessandro bir kez daha, interaktif aynadaki görüntüsüne baktı. Önceki görüntüleri de aynanın sağ tarafında kayıtlıydı. Bir sürü sanal denemeye rağmen, hatta belki onlar yüzünden, tam bir budala gibi görünmeye devam ediyordu. İliklerine kadar budala hem de. Kendisine neredeyse acıyacaktı: Ne giyeceğini bile seçemiyorsa, Eşleşme Partisi'ne gi-

dip nasıl kendinden emin, kararlı bir izlenim verecekti? Mükemmel kız onu bekliyordu; oysa, bu anlamsız kararsızlığı yüzünden şaşkına dönmüş, hayal kırıklığına uğramış bir halde, okulun etkinlik için davet salonuna çevrilen spor salonunda boş boş dolaşma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Böyle biriyle kim birlikte olmak isterdi ki? Başarısız bir eşleşme yaşanacaktı.

Komodinin üstündeki, ev otomasyonunu işleten ve doğrudan Mira'ya bağlı olan ev yardımcısının ışığı yandı.

Çok şaşırان Alessandro dönüp baktı. Kim bilir saat kaç olmuştu.

“Gitme zamanı! Muhteşem bir gece geçirmeni dilerim, bu arada sana kodunu da hatırlatayım: Sekiz-üç-altı-bir.”

Alessandro'nun o sabah istediği bir hatırlatmaydı bu. Ancak, Mira o kadar çok tekrarlamıştı ki kodu, Alessandro artık ezberlemişti. Sekiz-üç-altı-bir; bunu asla unutamazdı. Sekiz-üç-altı-bir sihirli sayısı, kazanan piyango bileti, kalbinin kilidini açacak şifreydi. Belki de değildi ama ne olursa olsun müziğin, kokteyllerin, arkadaşların ve sürprizlerin olduğu unutulmaz bir gece geçirmesini sağlayacaktı. Tabii, doğru kıyafeti bulur da, evden zamanında çıkabilirse...

Elimi çabuk tutsam iyi olacak, dedi kendi kendine.

“Muhteşem bir gece geçirmeni dilerim... Vera'yla.”

Alessandro'nun gözleri yeniden ona çevrildi.

Mira, adımı neden açıklamıştı? Rozet oyununa kadar, eşleşen kızın adının kesinlikle bilinmemesi gerektiğini, kurallar açıkça söylüyordu. O zaman bunu neden yapmıştı? Sormayı düşündüyse de vazgeçti; pek bir anlamı olmazdı. Artık biliyordu. Vera... Adı Vera'ydı! Ne güzel isim. Kulağa harika geliyordu. Ne yazık ki, ona daha fazlasını söylememişti. Nasıl biriydi, nasıl görünüyordu acaba?

Bir saniye yatağına oturdu. Kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, adı Vera olan birini hatırlamadı; ama okulu şehirdeki en büyük okuldu ve o da, bütün kızları tanıyacak kadar popüler değildi. Vera adında biriyle bir kez bile karşılaşsaydı, unutmazdı.

Madem artık adını biliyordu, okul yıllığına göz atıp kim olduğunu öğrenebilirdi belki. Ama neden partiyi mahvetsin di ki? Kiminle eşleştiğinizi bilmemek, geceyi daha merak uyandırıcı hale getiriyor, etkinliğe kimseye zararı olmayan azıcık bir gizem katıyordu. Tabii, nahoş sürprizler içermeyen bir gizem. Alessandro'nun online yaptığı tüm tercihler, arkadaş listesindeki fotoğraf beğenileri, online alışveriş için puan karşılığında katıldığı anketler, indirdiği tüm videolar ve izlediği televizyon dizileri, Mira'nın öylesine doğru ve kusursuz bir profil oluşturmasını sağlamıştı ki, kendisi daha iyisini yapamazdı.

Mira her zaman en uygun arkadaşı bulabiliyordu, çünkü herkes hakkında her şeyi biliyordu. Örneğin, onunla ilgili, kimsenin bilmesini tercih etmeyeceği çok özel bazı şeylerin yanı sıra erkek olduğunu, kısa süre önce on yedi yaşına girdiğini, elektrobasgitar çaldığını, savaş oyunlarından bıkmadığı zamanlarda en iyi 100 Syncwar oyuncusu arasında sayıldığını, suşiden ve işlenmiş etten nefret ettiğini, çok acılı Meksika yemeklerine bayıldığını ve özellikle de kızlardan çok hoşlandığını biliyordu. Kızlardan çok hoşlanıyordu. Özellikle de kızılardan. Büyük ihtimalle, kızıl saça neden bu kadar takıntılı olduğunu Mira bilmiyordu, ama o her zaman çok sevmişti. Anaokulundan, hatta belki daha öncesinden beri. Kızıl saçlı bir bakıcısı vardı da, ona âşık mı olmuştu acaba? Evet, işte, tek makul açıklama buydu. Küçükken bazı şeyler insanın aklına yerleşiyor ve bir daha da kaybolmuyordu. Başka kızları

beğenmiyor değildi tabii, ama kızıl saçlılar bir adım öndeydi. Hele buna bir çift yeşil göz eklenmişse, akli başından gidebilirdi.

Eşleşme Partisi, okulun son iki yılındaki, olası ruh eşiyile tanışmak isteyen Yalnız Kalpler için, liseler tarafından düzenlenirdi. Başta, birbirini daha iyi tanımak için özel ve eğlenceli bir fırsat, bir oyun gibi görünüyordu, ama çoğu zaman daha önemli bir şeye dönüşüyordu. Bu organizasyon sayesinde kim bilir kaç çift oluşmuştu?

Aslında, Alessandro'nun kız arkadaşı bulma konusunda sorunu yoktu. Okulda, birden fazla kız ona ilgisini belli etmiş, kimisi de açıkça söylemişti. Ancak o, sonunda ilişkiye başlamak için hep bir bahane bulmuştu. Bunun sebebinin kendine bile açıklamakta zorlanıyordu ama ufak bir ayrıntı bile her şeyi mahvetmeye yetiyordu. Yalnızca dış görünüş meselesi değildi; nitekim, kızıl-saç-yeşil-göz-mükemmel-bir-fizik gibi tüm kriterleri karşılanırsa da, ilişki yürümüyordu. Tabii ki, kız güzel olsa daha iyiydi ama yeterli değildi. Söyleyecek bir şeyleri de olmalıydı. Kalbinin derinliklerinde, gerçekten Mira'nın o gece iyi bir iş çıkararak, sonunda ona ilginç bir kız; karakteri ve ilgi alanları da dahil, en uyumlu kızını önerdiğine inanıyordu. Kişiler arasındaki duygu yakınlığı söz konusu olduğunda, Mira, hiç kuşkusuz Alessandro'dan çok daha iyi anlıyordu bundan. Gerçek duygusal algoritmasını ve onun için olası en uyumlu kişileri yalnızca Mira biliyordu.

Alessandro, içten bir minnettarlıkla, "Teşekkür ederim, Mira," diye karşılık verdi. Ona biraz daha yaklaştı. Bir an duraksadı, sonra son bir tavsiye istedi. Kuşkuğunu tam olarak giderememişti hâlâ. "Sence, gömlekle kazak gerçekten güzel mi, yoksa ceket daha mı iyi durur?" diye fısıldadı; bu kararsızlıktan utanıyordu biraz.

“Kesinlikle ceket.”

“Ama o zaman kendim gibi görünmem...” diye mırıldandı Alessandro.

O akşamın ceketli olan ilk simülasyonunu aynada büyüttü. Bir kez daha kontrol etti.

“Vera, ceketli oğlanlardan hoşlanıyor. Kendin gibi olmayacağın da doğru değil! Tüm konserlerde ceket giyersin ve ayrıca, MyLife’ta bu fotoğraflarla ne kadar beğeni alacağını hatırlatmama gerek bile yok.”

Delikanlının, sosyal medyada en çok beğeni alan resimleri aynaya eklendi. Hepsinde de ceket giymişti gerçekten.

Mira bir kez daha haklı çıkmıştı işte. Ve sonunda doğru ilhamı almasını sağlamıştı.

Aynadaki simülasyon modunu kapattı ve kaydedilen tüm resimleri sildi. Annesinin bunları görmesi eksik kalsındı.

“Bahse girerim, Vera kızıl saçlıdır,” diye şansını denedi.

Ev yardımcısından bir gülümseme püflemesi geldi. “Yakında öğreneceksin, sabırsız olma...”

Şifonyerin çekmecesini açıp, giymeye hiç cesaret edemediği bir kazağı çıkarırken, Alessandro da gülümsedi. Annesine göre, kazak tereyağı rengindeydi. Bu tanım delikanlıyı hep biraz tiksindirmişti. Gardıroptan siyah kadife ceketini aldı, buruşturmamaya özen göstererek, dikkatli bir şekilde giydi.

Gözlerini, kumaş kaplı üç düğmeye dikti.

Yalnızca ortadakini ilikle. Babası, onlarla yaşarken hep böyle söylerdi.

Çıkmadan önce aynaya son bir kez baktı.

“Mükemmelsin. Klasik ama orijinal. Merak etme, bu akşam göz dolduracaksın,” diye hoş sesiyle onu rahatlatmıştı Mira. Ses, her kullanıcı için farklıydı; kişinin, tanıdıklarının seslerine verdiği duygusal tepkilerden ve müzik zevkinden seçi-

len, en sevilen ses tonları temel alınarak ayarlanıyordu.

Alessandro giriş kapısında, *Doğru! Hazırım, hazırım!* diye tekrarladı. Kapıyı arkasından hızla kapattı.

Mira, evde kimse olmadığından emin olunca, pencere camlarını kararttı ve tüm ışıkları söndürdü.

“Kod!” diye komut verdi Vera.

Tüm dikkatini yola veren babası, direksiyonu sıkıca kavramıştı. Adam, evden çıktıklarından beri ağzını açmamıştı. Belki de, kendisini meşgul tutmak ve kızıyla konuşma zorunluluğu hissetmemek için otomatik pilotu kapatmıştı.

“Onunla konuşurken daha saygılı olmalısın,” diye azarladı Vera’yı.

Vera duymazdan geldi. Sessiz kalmaya devam etse daha iyiydi.

Vera’nın çıkışlarından etkilenmeyen Mira, her zamanki ikna edici sesiyle, “Sekiz-üç-altı-bir,” diye yanıt verdi. Mira, sabır şampiyonuydu.

“Teşekkürler. Sence güzel bir gece geçirecek miyim?” Vera, uyumlu davranmanın iyi olacağını düşünmüştü. Ne kendi hissettiklerinin ne de babasının onda uyandırdığı duyguların onu alt etmesine izin vermeliydi. Özellikle de ikincisine.

“Tabii ki! Program hoşuna gidecek ve kiminle eşleştiğini de göreceksin. Sana ondan uygun birini öneremedim. Ama sürprizi bozmamak için daha fazlasını söylemek istemiyorum...”

Babası hoşnutlukla gülümsedi.

Vera, komünikatörü yapay elmas çantasının içine koydu. Bu çantayı seviyordu. Babası, annesinin ölümünden beş yıl sonra hediye etmişti. Hiç beklenmedik bu hediyeyi vermek için annesinin ölüm yıldönümünü seçmesi tuhaftı, ama muh-

temelen bu onun fikri değildi zaten. Mira olduğundan şüphelenmişti; çünkü her zaman yıldönümlerini hatırlayan ve bir kişinin tek başına başa çıkamayacağı sonsuz veriden hareketle, kutlamak için en uygun yolları öneren hep oydu. Her neyse, hiç kullanmadığı gibi, çantayı beğendiğini de babasına hiç söylememiştir.

“Heyecanlı mısın?” diye sordu babası.

Vera dönüp ona baktı.

Heyecanlı... Hayır, doğru ifade bu değildi. Nasıl tanımlanabilir? Öyleyse? Gergin, huzursuz, endişeli, tedirgin, öfkeli mi? Belki de hepsinden biraz.

Aslında, bir güldürüye gitmekte olduğunun farkındaydı, hayatını kolaylaştırmak için katlanacağı sefil bir oyun. Pam’le birlikte bunun, arkadaşlar arasına karışmak ve Mira’nın dikkatini fazla çekmemek için iyi bir yol olduğuna karar vermişlerdi; sonuçta herkes gibi yaşamak zorundaydılar. Ama, öte yandan, bu sefil oyunu o kadar da sevimsiz bulmadığını kabul etmek canını sıkıyordu; bir şeyler merakını uyanıtıyor, bu da onu rahatsız ediyordu.

Araba hoparlöründen ses geldi.

Gösterge paneli ekranında OFİS kelimesi belirdi.

Vera’nın babası, sesli komutla aramayı reddetti hemen.

“Yanıt vermeyecek misin?” diye sordu Vera.

“Bankadan arıyorlar, angaryadır mutlaka. Her zaman emirlerine amade olduğumu düşünmeyi bırakmalılar. Akşamın dokuzunda da beni rahatsız etmeyebilirler. Nöbetçi arkadaşlarımı arasınlar. Ben bugünlük mesaimi tamamladım...”

“Tabii,” dedi Vera yalnızca ve arabanın ön camından, hızla yaklaştıkları, parti için ışıklandırılmış ve tanınmaz hale gelmiş okula kaygıyla baktı.

Pam, neredeyse tavana değen devasa kentia palmyeleriyle süslenmiş avluda, gelenleri karşılayan bankonun ardında çalışmakla meşguldü. Daha önceden eşleşenler, hâlâ Yalnız Kalp olan arkadaşları için gönüllü çalışırdı. Pam’ın arkasındaki gösterge panosu, 8300 ile 8349 arasındaki kodları gösteriyordu. Vera başını salladı ve bu gece bütün gülümsemelerin boşa olacağını kabullenen, ölçülü bir tebessümle Pam’e selam verdi; ardından, acele acele sonraki bankoya yürüdü. Yalnızca yüzünü tanıdığı bir delikanlı, masadan başını kaldırıp onu süzdü. Ve işte, fazla coşkulu, yeni bir hoş geldin gülümsemesi daha.

Kendini mümkün olan en doğal şekilde karşılık vermeye zorlayarak, “Sekiz-üç-altı-bir,” dedi.

Delikanlı, parmağını elektronik sayfalar üstünde kaydırdı. Ekrandaki koda dokununca, hemen yanında mor bir tik işareti belirdi. Pek çoğu şimdiden yeşildi.

Vera’nın bakışını yakalayan delikanlı, “Eşleşme henüz gerçekleşmedi,” diye açıkladı. “Ama seninki de yakında yeşile dönecek,” diyerek aşırı duygusal bir tonla onu rahatlatmaya çalıştı. Sanki Vera kuralları bilmiyordu; dahası, sanki gerçekten dert ediyordu.

Vera kendini tuttu ve etkinlikle ilgili genel hoşnutsuzluğunu oğlanın yüzüne haykırmaktan kaçındı. Ne demeye bunu kabul etmişti? Neden Pam gibi yapıp bu işkenceden uzak duramamıştı? Ah, tabii, en önemli malzeme eksikti, nedeni buydu işte! Henüz ne gerçek ne hayali bir erkek arkadaş edinebilmişti. Patlamamak için bunu aklında tutmalıydı.

Gönüllü delikanlı, kalp şeklindeki zevksiz pembe pleksi kutudan, elektronik bir rozet bulup çıkardı ve cam panonun üstünden geçirerek etkinleştirdi. Vera, rozeti elinde tutup, yüzeyinde beliren resmi hızla kontrol etti.